

**ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КОРИСТУВАННЯ УКРАЇНСЬКИМИ ЛІСАМИ ОРГАНАМИ
ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ СРСР І УРСР У ПЕРІОД 1943 – 1950 РОКІВ**

Розглядаються законодавчі акти, на основі яких регулювалося користування українськими лісами в період з 1943 по 1950 роки. Показано наявність документів, що визначили на багаторічний період підходи до побудови законодавчої бази лісової галузі.

Ключові слова: законодавчий акт, лісокористування, правове регулювання, українські ліси.

Актуальність теми дослідження пов'язана з тією обставиною, що правове регулювання лісокористування – одна з ключових проблем лісового законодавства. В історії лісового права накопичено багато моделей законодавчого вирішення даного питання. Інтерес до історичного періоду 1943-1950 років не випадковий, тому що в 1943 р. відбулося правове закріплення нового підходу до розподілу лісів на категорії. Для кожної з них установлювався окремий режим лісокористування, закріплений у нормативних актах. Вивчення цього правового досвіду вкрай важливо в сучасних умовах, оскільки лісовий кодекс України 2006 р. знову змінив правовий підхід до поділу лісів і визначення режиму лісокористування.

Аналіз публікацій відрізняється складністю проведення через малу кількість праць з даного питання. Фрагментарно питаннями, пов'язаними з регламентуванням лісокористування, займалися: П.Г. Вакулюк, С.А. Генсірук, В.Ф. Горбовий, Л.І. Дембо, О.І. Крассов, В.В. Лавров, О.І. Логвиненко, В.І. Лозо, В.Л. Мунтян, Г.І. Редько, О.М. Фурдичко, В.П. Шлапак. У цілому наявні матеріали відрізняються розрізненістю, уривчастим характером і потребують своєї систематизації.

Мета роботи – дослідження тенденцій розвитку права у сфері правового регулювання лісокористування органами державної влади СРСР і УРСР у період 1943 – 1950рр.

Виклад матеріалів дослідження необхідно почати з того, що в лісовому законодавстві існує кілька підходів до визначення категорії цінності та правового режиму лісокористування. У нормативно-правових документах, виданих у СРСР у середині тридцятих років, зафіксований принцип, побудований на поділі лісів на дві групи: лісопромисловою та лісокультурною. У 1943 р. керівництво СРСР вирішило змінити підхід до виділення окремих категорій лісів.

Правовим закріпленням нового принципу стала постанова РНК СРСР «Про порядок відведення лісосік державного лісового фонду СРСР і про лісосічний фонд на 1943р.» [5, с. 319]. У до-

кументі всі ліси Радянського Союзу ділилися на три групи, виходячи з їх географічних особливостей і народно-господарського значення. Як вказує В.Ф. Горбовий, в лісове законодавство такий підхід увійшов під назвою принципу обліку природно-економічного значення лісів [3, с.65].

До першої з груп увійшли ґрунтозахисні, полезахисні, курортні, ліси держзаповідника, масиви зелених зон навколо промислових підприємств і міст, особливо цінні стрічкові бори і степові «колки», тобто ділянки лісів, розташовані окремими островами в степовій місцевості. Правовий режим лісокористування цієї групи містив лише рубки догляду, санітарні та вибіркові рубки в перестійних лісах.

До другої групи віднесли ліси середньої смуги СРСР і південних районів, куди увійшли багато областей УРСР. Правовий режим лісокористування визначався величиною середнього річного приросту, тобто ці ліси належали до категорії обмежено використовуваних.

Третя категорія лісів називалася експлуатаційними і розмір рубок у них не обмежувався.

На практиці, як зазначає П.В. Васильєв, керівники лісової галузі часто порушували правовий режим лісокористування і переводили лісові масиви з однієї категорії в іншу [2, с. 57].

Для економічного стану лісів УРСР даний нормативний акт мав позитивне значення, тому що українські ліси формально увійшли до перших двох категорій. Ця обставина значно посилила охоронний режим лісового фонду УРСР. Як пише В.І. Лозо, обласні управління лісового господарства України проводили спеціальний інструктаж персоналу про рубки в таких лісах [6, с. 94]. З метою стимулювання «трудоного» лісокористування в таких лісах лісгоспи звільнялися від плати за деревину, отриману в ході санітарних чи відновлювальних рубок у перших двох категоріях лісів [6, с.94].

Найважливішим елементом лісокористування завжди було правове регулювання відпускання лісу або, як прийнято говорити в лісовій

науці, відпускання лісу на пні. За існуючого на той історичний момент системою розподілу повноважень такі нормативні документи приймалися Радою Народних Комісарів (РНК) СРСР. Так, 21 червня 1945р. постановою РНК СРСР затверджені «Правила отпуску леса на корню в лесах союзного значення» [8]. Документ складався з восьми розділів і 50 пунктів, характеризується продуманістю, регламентацією всього технологічного ланцюжка з підготовки, рубки та відпускання лісу.

У табл. 1 наведені назви розділів нормативного документа, число пунктів у кожному з них, процентний розподіл текстового матеріалу. Так, найбільша кількість пунктів припадає на розділ, у якому 4-15 пунктів, а найменше по 3 пункти, у розділах 1, 6 і 7. Найбільший обсяг текстового матеріалу зосереджений у розділі 2 - 28%, а найменший у розділі 1 - 3,8% (табл.1). Розгляд цих показників дає можливість зробити висновок про вкрай нерівномірний розподіл текстового матеріалу в документі.

Таблиця 1

Назва розділів, структура, розподіл матеріалу в «Правилах отпуску леса на корню в лесах союзного значення» 1950 р.

№ п/п	Найменування розділів	Номери пунктів	Кількість пунктів	Обсяг матеріалу
1.	Загальне положення	1-3	3	3.8
2.	Відведення лісосічного фонду	4 – 11	8	28
3.	Порядок і терміни внеску платежів	12 – 18	7	5.5
4.	Терміни та порядок заготівлі і вивезення лісу	19 – 33	15	22
5.	Очищення місць рубок від рубочних залишків	34 – 37	4	21
7.	Огляд підготовка деревини та місць рубок	41 – 43	3	4.5
8.	Відповідальність лісозаготівельників	44 – 50	7	10.4
Загальний обсяг матеріалу			50	100

Важливою відмітністю від сучасних нормативних актів є п.2 розділу I «Загальні положення», згідно з яким перед видачею лісорубного квитка заготівельник зобов'язувався дати розписку про ознайомлення з двома моментами.

По-перше, про те, що йому відомі «Правила» і він зобов'язується їх виконувати. По-друге, лісозаготівельники інформувалися про майнову відповідальність за їх порушення.

Як указувалося в п.3, лісозаготівельники при користуванні цим природним ресурсом зобов'язувалися дотримуватися інструкції про відпускання й охорони лісу, протипожежні та санітарні вимоги.

Розділ II "Відведення лісосічного фонду", п. 4-11 нормативного документа регламентував строки отримання лісорубних квитків, штрафні санкції за несвоєчасне їх оформлення, порядок подання претензій щодо правильності розміру відведених площ. Згідно з п.11, приступати до рубки заготівельники мали право, виконавши два положення. По-перше, показавши лісорубний квиток ліснику і провівши обхід ділянки, що підлягає рубці. По-друге, вимогою було уточнення разом з лісником кордону лісосіки, а також виділення дерев, які не підлягають рубці: молодих, насінневих, спецдерев.

Розділ III "Порядок і строки стягнення платежів складається з семи пунктів (п.12-18). У ньому регламентувалися питання внесення оплати за деревину, що відпускається. При простроченні платежів за відпущений ліс, згідно з п. 16, із заготівельників стягувалася пеня. Як указувалося у п. 18, з державних організацій платежі за отриманий ліс, не внесені у строк, стягувалися в примусовому порядку, а з колгоспів і промлігоспів - за рішенням суду.

Розділ IV «Терміни та порядок заготівлі і вивезення лісу», складався з 15 пунктів (п.19-33). Ця частина документа присвячувалася регламентації строків вивезення деревини, отримання відстрочки по платежах, розміри залишених пнів, порядку контролю робіт. Ці функціональні обов'язки поклалися на представників лісгоспу, які, згідно з п. 25, мали право припиняти рубки в разі недотримання заготівельниками запобіжних заходів проти пожеж. П.21 нормативного документа мав екологічну спрямованість, оскільки регламентував рубку липи та інших порід дерев, що дають сік.

Розділ V «Очищення місць рубок від рубочних залишків» стосувався зобов'язань, накладених на користувачів з приведення в нормальний санітарний стан місць виконуваних робіт. Так, від них вимагалось систематичне очищення від дрібних сучків, залишків дерев, ділянок ру-

бок і смуг, прилеглих доріг шириною до 20 м. Терміни проведення цих робіт указувалися в лісорубному квитку. Законодавчий акт регламентував, згідно з п.36, досить ефективний спосіб впливу на громадян, що заготовляють ліс, по очищенню місць рубок. Це внесення грошової застави при отриманні лісорубного квитка у розмірі кошторисної вартості робіт. Розмір цих сум установлювався лісгоспом, і вони поверталися заготівельникові після проведення очищення в 10-денний термін. На жаль, дана міра діяла тільки відносно громадян і не стосувалася підприємств.

Розділ VI «Додаткові зобов'язання, покладені на лісозаготівельника», розглядав в основному технологічні вимоги і не торкався питань збереження лісів.

Аналогічно будувався розділ VII «Про застосування заготовленої деревини і місць рубок». У ньому мова йшла про перевірку відповідності заготовленої деревини технічним умовам, термінів вивезення лісопродукції, порядку складання акта про лісозаготівлі.

Розділ VIII нормативного документа «Відповідальність лісозаготівельників» регламентував питання відповідальності лісозаготівельників за порушення, пов'язані із заготівлею, вивезенням деревини.

Цей розділ був добре продуманий і об'ємний за змістом, комплекс заходів штрафного характеру, який умовно можна розділити на такі п'ять груп: 1) заготівля деревини; 2) вивезення з лісосік; 3) погана санітарна очистка місць рубок; 4) вивіз лісу; 5) екологічні вимоги.

Перша група порушень, підпункт «А» - полягала у неотриманні лісорубного квитка у встановлений термін або відмові від розробки відведених лісосік, або залишення їх недоторканими до кінця терміну дії лісорубного квитка і тягла за собою штраф в розмірі 10% таксової вартості деревини. Така ж санкція встановлювалася, згідно п / п «Б», за рубку лісу без лісорубного квитка або після строку, зазначеного у ньому. За рубку насінневих дерев, як указувалося в п / п «В», установлювалася виплата штрафу у розмірі десятикратної таксової вартості деревини.

З погляду історії українського лісового законодавства становить інтерес розгляд штрафних санкцій, передбачених п / п «д», у якому за пошкодження не дозволених до рубки дерев, обпалення їх вогнем, пошкодження коренів - установлювалася триразова оплата таксової вартості дерев. Подібне правопорушення - підпал бортні дерева, зафіксовано в ст.32 Короткої редакції «Руської правди», а пошкодження бортні дерева в ст.75 Поширеної редакції «Руської правди» [4,

с.3]. За такі дії стародавній кодекс передбачав штраф у 3 гривні, що дорівнювало вартості доброго коня або двох корів. Триразова таксова вартість на 1947р. становила приблизну суму в 200-300 карб., яка за своєю купівельною спроможністю не могла зрівнятися з розміром штрафу у стародавньому кодексі. На той момент зарплата інженера лісгоспу становила близько 1000 карб., директора до 2000 карб.

Друга група порушень стосувалася порядку вивезення деревини з лісосік. Так, п / п «К» установлював за самовільне вивезення або сплав деревини оплату лише її таксової вартості. Досить високі стягнення, в розмірі потрійної таксової вартості, передбачалися за переведення цінної деревини в малоцінну. При цьому, як зазначає В. Є. Борецько, дане правопорушення постійно супроводжувало рубки, що проводяться в Українських Карпатах [1, с.273].

Третя група порушень - погана санітарна очистка місць рубок регламентувалася в п.2 «ф». За захаращеність території при рубці встановлювався штраф у розмірі 100% вартості робіт з приведення їх у нормальний санітарний стан. На додаток до цього очищення місць рубок регламентувалося в розділі 5, п.34-37. Згідно з п.34, лісозаготівельник зобов'язувався повністю очистити місце рубок від порубкових залишків, сучків, гілок, вершин дерев. П.37 указував, що якщо заготівельник не виконує ці вимоги, лісгосп мав право заборонити рубку і вивезення лісу.

Четверта група лісопорушень - вивезення лісу регламентувалася в п.19, 20, 23, 24, 31, 32. Згідно з п.19, установлювався термін вивезення, як указувалося в п.22, могли бути продовжені лісгоспами до 3 місяців і вищестоящими організаціями до 6 місяців. П.24 дозволяв лісгоспам, у разі несвоєчасного вивезення деревини, забирати весь заготовлений ліс і реалізовувати його за державними цінами. При цьому гроші, сплачені за лісорубними квитками, не поверталися, і додатково на лісозаготівельника накладалася неустойка.

П'ята група правопорушень, пов'язаних зі збереженням екологічного стану лісів, була найменшою в документі.

Це п.44, п / п «О», який встановлює за псування молодняка, підросту штраф у 500 крб. з одного гектара, п / п «Т» - залишення в лісі ям - штраф у 10 крб. за яму, п / п «П» - установка або улаштування в лісі складів - штраф у 300 крб. і розкорчування пнів на гірських схилах - 50 крб. за один пень.

Радянська планова система лише на перший погляд могла забезпечити ефективну роботу

лісової галузі. У реальних умовах на лісокористування впливає цілий комплекс фактів, дію яких неможливо врахувати навіть при найретельнішому плануванні. По-перше, отримавши в лісокористування багаті на ліси Українські Карпати, керівники Міністерства лісової промисловості УРСР почали безжалісно рубати унікальні ліси, використовуючи варварські методи концентрованих рубок. При цьому вивезти таку кількість деревини не було можливості через відсутність механізмів і доріг. Посиленню рубок сприяло, як указує В.С. Борейко, те що, ці заходи поєднувалося з боротьбою комуністичної влади з національним партизанським рухом [1, с. 272]. За даними вченого, в кожному лісгоспі був прикріплений працівник каральних органів, який стежив за виконанням планів рубок. У реальних умовах з лісозаготівлями склалася така ситуація, що в них виявилися вкладені мільйони рублів і сильно зросла собівартість деревини. На додаток до цього тільки за дев'ять місяців 1946р. в українських лісах накопичилося 173 тис. куб. м. деревини. Загальна безгосподарність ведення лісозаготівель знайшла своє відображення в тому, що 30% паровозів, 15% автомашин були несправними і не брали участі у забезпеченні лісокористування. При всій жорсткості сталінської системи, приписки, окозамилування, бездарність використовуваних методів лісокористування привели до того, що тільки по Мінліспрому УРСР позапланові витрати склали 21,7 млн. крб., з них за лісоексплуатації 1,9 млн. карб. і невивезеної деревини на 5.8 млн. крб. Спробою виправити цю ситуацію стало постановою Ради Міністрів УРСР від 23 січня 1947р. «Про заходи до зниження собівартості продукції Міністерства лісової промисловості УРСР» [9]. У першій частині законодавчого акта містилися звичайні для того історичного часу заклики до наведення порядку в галузі та до персональної відповідальності Міністерства лісової промисловості УРСР за її стан. Конкретні заходи щодо поліпшення її роботи зафіксовані в п.6 - поліпшення технічних засобів з транспортування деревини, п.7 щодо забезпечення пилами, п.8 - завдання науково-дослідному інституту механічної обробки деревини зі створення нових технічних засобів для вантаження та розвантаження лісу.

Негативне значення для екологічного стану лісів мав п.16 нормативного акта. У ньому відуповноваженого Головлісохорони при РМ УРСР вимагалося провести виділення лісосічного фонду у східних регіонах масивами не менше 2-2,5 тис.куб.м., а в західних - не менше 10 тис. куб. м. При цьому авторів документа мало цікавив той

факт, що ліси центральної та східної частини УРСР сильно постраждали в період Великої Вітчизняної війни і знайти в них масиви з такими обсягами рубок було справою складною. Крім цього, згідно з п / п «Б» п.16, було потрібно за рахунок власного лісу забезпечити починаючи з 1947 р. будівництво вузькоколіїних залізниць по УРСР. Документ містив ще одну негативну для цього природного ресурсу вимогу: вибрати для всіх лісозаготівель місця з найменшим віддаленням від споруджуваних об'єктів. Цілком зрозуміло, що реалізація такого положення нормативного акта вела до зменшення площ лісів і створювала труднощі з їх відновленням.

Наступний законодавчий акт є логічним продовженням попереднього, що добре простежується у назві документа. Ця постанова РМ УРСР від 5 вересня 1947р. «Про механізацію лісозаготівель і створення необхідних умов для закріплення робітничих та інженерно-технічних кадрів Міністерства лісової промисловості УРСР» [10]. Документ був досить об'ємним, складався з чотирьох розділів і 24 пунктів. Питанням організації лісозаготівель присвячувався розділ «Про механізацію лісозаготівель». У ньому констатується, що лісокористування в УРСР ведеться на ручній основі, за допомогою гужового транспорту і практично не використовуються механічні засоби. Результат такої діяльності - наявність у лісах великої кількості невивезеної деревини. З метою зміни ситуації, п.2, п / п «А» законодавчого акта, передбачав будівництво в 1947р. 100км. Магістральних доріг, вузькоколіїних залізниць. П / п «Б» регламентував забезпечення електропили для заготівлі лісу в обсязі 500 тис.куб.м. На додаток до цього, планувалося створити ремонтну базу в кожному лісгоспі, механічні майстерні у сплавних трестах, центральні ремонтні майстерні у великих центральних точках лісозаготівель. Оцінюючи цей нормативний документ, слід відзначити його два аспекти. Перший - позитивний, оскільки реалізація повинна була зменшити накопичення в лісах деревини. Другий - негативний, через відсутність у ньому організації робіт з відновлення лісів, використання шадних методів рубок, механізації вивезення лісу.

В історії лісового права є ряд питань, пов'язаних з лісокористуванням, що завжди вимагали свого рішення і закріплення в законодавчих актах. До їх числа відносяться правила рубок, регламентація яких почалася ще в лісовому законодавстві часів Петра I. На початок 50-х років минулого століття радянським фахівцям, які завжди заперечували зв'язок з дореволюційним лісовим

правом, довелося розв'язувати аналогічну проблему лісокористування. Результатом їх роботи стала підготовка, затверджена наказом міністра лісового господарства СРСР від 22 квітня 1950 р. «Правила рубок Главного пользования в лесах СССР» [7]. Документ складався з 47-ми пунктів, об'єднаних у три розділи: вступ, загальна і спеціальна частини. У вступі коротко повторювався текст постанови РНК СРСР від 23 квітня 1943 р. про розділ усіх лісів на три категорії. Указувалося, що правила 1950 р. устанавлювалися для лісів другої і третьої груп, у яких дозволялося проведення рубок.

Загальна частина законодавчого акта присвячена питанням розподілу цих двох груп на чотири зони, виходячи зі способів рубок і географічного розподілу лісів по території країни. Українські ліси увійшли до першої, або степової зони, - Одеська, Миколаївська, Херсонська, Криворізька, Дніпропетровська, Запорізька, Ворошиловградська (Луганська), Сталінська (Донецька) області. До другої, або лісостепової віднесли Львівську, Тернопільську, Дрогобицьку, частково Станіславську (Івано-Франківської), Чернівецьку, Кам'янець-Подільську, південь Київської області, частина Чернігівської, Сумської, Полтавської, Харківської області.

До третьої зони, або зони змішаних лісів увійшли Рівненська, Волинська, Житомирська, північна частина Київської та Чернігівської областей.

Спеціальна частина документа присвячувалася опису способів рубок, які рекомендувалися по кожній з виділених зон. Принцип побудови цього розділу ґрунтувався на регламентації правил рубок за видовим складом дерев. Так, підрозділ 1, п.2-8, указував порядок проведення рубок у соснових лісах, підрозділ 2, п.9-15 - у ялинових лісах, підрозділ 3, п. 16-24 - у дубових і твердолистяних лісах, підрозділ 4, п.25-29 - у лісах м'яколистяних порід. Схема побудови кожного з цих чотирьох розділів була ідентична, тому всі вони містили технічні вимоги стосовно рубок, щодо сприяння природному поновленню, ширині лісосік, оцінюванню підросту (нових дерев), насінневих дерев і способам рубок.

З погляду екології, негативне значення для збереження лісів мав розділ 5 "Загальні правила рубок для лісів другої групи та лісів третьої групи, де не застосовується механізація лісозаготівель». Через низький рівень механізації лісозаготівель автори документа регламентували в цьому розділі проведення рубок тими методами, якими вони велися за 100-150 років до прийняття цього законодавчого акта. Зрозуміло, що такі способи,

як виділення в лісах кварталів, масова рубка негативно впливали на стан лісів.

Аналогічний зміст мав розділ «Правила рубок для лісів третьої групи при механізації лісозаготівель, трелювання і лісотранспортування». У ньому був п.42, що дозволив у малоосвоєних районах використання найбільш варварських концентрованих рубок без обмеження ширини лісосік і без дотримання термінів змикання крон дерев.

Деяку екологічну спрямованість мав п.43, який указував на необхідність залишення невеликих ділянок лісу для відновлення природного приросту, а також п.44, що забороняв вирубку підростаючих дерев.

Досить обмежено, навіть для радянської системи, в нормативному акті регламентувалася відповідальність за дотримання правил рубок. Згідно з дуже коротким за змістом п.47, усю відповідальність за дотримання правил ніс директор лісгоспу. Цілком зрозуміло, що такий підхід давав широкі можливості цим керівникам проводити рубки на їх розсуд, абсолютно не рахуючись ні з яким нормами і правилами. У цьому плані документ відрізнявся в гірший бік від правил відпуску лісу 1945 р.

Із викладеного вище впливають такі **висновки**:

1. Протягом історичного періоду з 1943 до 1950 рр. відбувалося становлення лісового законодавства, що регламентує три найважливіші питання лісокористування: а) розподіл цього ресурсу на категорії за ступенем цінності; б) правила відпускання лісу на пні; в) правила проведення рубок головного користування.

2. У 1943 р. РНК СРСР прийняла найважливіший правовий документ, який регламентував поділ лісів на три категорії, по кожній з яких устанавлювався свій окремий режим рубок і лісокористування. Цей нормативний акт був основою правового регулювання лісокористування весь історичний період до краху СРСР і в перші роки існування незалежної України.

3. Всесоюзними органами державної влади ввелися в дію правила відпускання лісу на пні і правила рубок головного користування, відповідно до яких здійснювалося лісокористування в українських лісах. Негативною стороною цих законодавчих актів була відсутність у них комплексних заходів щодо збереження екологічного стану лісів.

4. Органи державної влади УРСР видавали нормативні документи, що мають обмежений характер і є своєрідним доповненням до всесоюзних законодавчих актів. В основному в них рег-

ламентувалися питання технічного характеру, зменшення собівартості лісокористування, механізації рубки лісу. Обмежений характер мали положення, спрямовані на охорону лісів, тому що вони стосувалися в основному вивезення деревини для виконання планів лісозаготівель.

Завданням подальших досліджень з цієї теми є вивчення лісокористування в післясталінський період «будівництва» соціалізму.

Список літератури

1. Борейко В. Е. История охраны природы Украины (X век — 1980 г.) / В. Е. Борейко. — К.: Киевский эколого-культурный центр, 2001. — 542 с.
2. Васильев П. В. Экономика лесного хозяйства / П. В. Васильев. — М.-Л.: Гослесагиздат, 1959. — 203 с.

3. Горбовой В. Ф. Предмет и система советского лесного права / В. Ф. Горбовой. — Красноярск : Изд-во Красноярск. ун-та, 1984. — 144 с.

4. Греков Б. Д. Правда Русская : учеб. пособие. / Б. Д. Греков. — М. : Изд-во АН СССР, 1940. — 112 с.

5. Ленский Л. М. Материалы по истории социалистического лесного законодательства (1917-1945 гг.) / Л. М. Ленский. — М.-Л. : Гослестехиздат, 1947. — 322 с.

6. Лозо В. И. Основные этапы развития лесного законодательства УССР: дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Лозо Владимир Иванович. — Х., 1983. — 237 с.

7. Правила рубок Главного пользования в лесах СССР // Министерство Лесового хозяйства СРСР. — М.: Гослесбумиздат, 1950. — 15 с.

8. СУ СРСР. — 1945. — № 4. — Ст. 58

9. СУ УРСР. — 1947. — № 2. — Ст. 4.

10. СУ УРСР. — 1947. — № 22. — Ст. 146.

Стаття надійшла до редколегії 29 листопада 2011 року.

Рекомендована до опублікування у "Віснику" членом редколегії М.В. Никифороком.

B.V. Kindyuk

Legal regulation of using by the Ukrainian woods by public authorities of the USSR and the USSR in the period from 1943 to 1950

Summary

The article considers the legislation on which regulate the use of Ukrainian forests in the period from 1943 to 1950. The author shows the existence of documents that determined the long-term period approaches to building the legal framework the forest industry.

Keywords: legislative act, forest management, legal regulation, Ukrainian forests.

Б.В. Киндюк

Правовое регулирование пользования украинскими лесами органами государственной власти СССР и УССР в период с 1943 по 1950 гг.

Аннотация

Рассматриваются законодательные акты, на основе которых регулировалось пользование украинскими лесами в период с 1943 по 1950 г. Показано наличие документов, определивших на многолетний период подходы к построению законодательной базы лесной отрасли.

Ключевые слова: законодательный акт, лесопользование, правовое регулирование, украинские леса.